

ναυ, ἐγὼ Ἰταλικὸς, καὶ τῆς γλώσσης δό-
 λότελα ἀνέφευρος, ἀλλὰ ἠθέλησα νὰ ξα-
 νατυπώσω, καὶ ἄλλα ἐτύπωσα γεωσι-
 καθὼς καὶ προτιήτερα ἔκαμα μὲ πολλὴν
 ἐξοδὸν εἰς τὸ μέγα Ἑτυμολογικόν, καὶ
 τῶρα ὕστερα μὲ περισσοτέραν εἰς τὸ
 μέγα Λεξικὸν τοῦ Βαρίνου, ὅπου εἶναι
 ὁ Θησαυρὸς πάσης τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσ-
 σης, ἐλπίζοντας νὰ ὠφελήσω τοὺς νέους
 καὶ τοὺς σπουδαίους εἰς τὴν ἀπόκτησιν
 ταύτης τῆς σοφωτάτης Γλώσσης, τῶν
 καρπῶν τῆς ὁλοίας ἀμποτε καὶ ἡμεῖς οἱ
 Ἰταλοὶ καὶ Λατῖνοι νὰ ἡμεσθεν μέτοχοι
 καὶ ταῦτα μὲν διὰ τοὺς σοφοὺς καὶ σπον-
 δαίους. Διὰ δὲ τοὺς ἄλλους, ὅπου διὰ
 ψυχαγωγίαν καὶ περιδιάδασιν ἀναγνώ-
 θουν κατένα ἀπλοῦν Βιβλίον, ἔκρινα
 μὲ τὴν συμβουλὴν λογίων ἀνθρώπων νὰ
 πρωτοτυπώσω εἰς τούταις ταῖς ἡμέραις
 τὸν Ἑρωτόκριτον, Πόημα παλαιόν,
 ὅπου τόσον ἐπαινεῖται καὶ τιμᾶται εἰς
 τὰς Νήσους τοῦ Ἀδριακοῦ, καὶ εἰς τὴν
 Πελοπόννησον, καὶ μάλιστα εἰς τὴν
 περίφημον Χώραν τῆς Ζακύνθου, ὅπου
 ἀκόμη εὐρίσκονται, ὡσὰν καὶ ἄλλου, οἱ
 ἀπόγονοι τῶν ταλαιπώρων Κρητικῶν,
 καθὼς ἐκεῖ ἦσαν εὐσπλαγχνικὸν κατα-
 φύγιον μετὰ τὴν ἀλωσιν τῆς πατρίδος
 τως, καὶ ἀπὸ τούτους ἐδημοσιεύθη τὸ
 Πόημα, ὄντας συνθεμένον εἰς τὴν Κρη-
 τικῇτις φυσικῇ Γλώσσᾳ, καὶ ἐκοινο-
 λογήθη εἰς ὅλην τὴν Νήσον, καὶ εἰς ἄλ-
 λους τόπους, ὅπου φαίνεται τεργύτατον
 καὶ χαριέστατον εἰς ὅσους τὸ ἀναγνώ-
 σουσι. Δὲν ἠξέυρω, μὲ ὅσας ἐπιμέλειαι
 καὶ κόπους, ὅπου ἔγιναν εἰς πολλὰ καὶ
 διάφορα χειρόγραφα τοῦ Ἑρωτοκρίτου,
 εἰς τὰ ὅποια ἀπὸ ἀμάθειαν τινῶν ἀντι-
 γραφέων εὐρίσκονται ἄπειρα σφάλματα,
 ἀλλοιώσεις, παραλλαγαῖς, καὶ διαφθοραῖς
 σχεδὸν ἀκατάληπταις, ἀν' εὐχῇ νὰ εὕγῃ
 τὸ παρὸν ἄρκειτ' διορθωμένον· ἀλλ' ἐ-
 πειδὴ ἐστάθη ἀδύνατον διὰ τὸ πρῶτον,
 καὶ ἐλπίζω εἰς τὸν Θεὸν νὰ τὸ μετατυ-
 πώσω τὸ δεύτερον εἰς καλῆτερον καὶ
 ἀρμοδιώτερον τρόπον, παρακαλῶ τὴν
 Εὐγένειάν σας ἄρχοντες Ῥωμαῖοι, ὅσοι
 εὐρίσκεισθε νὰ ἔχετε κατένα χειρόγραφον
 τοῦ αὐτοῦ Ποιήματος τοῦ Ἑρωτοκρίτου,

καὶ στοχασθῆτε, νὰ λείπη τίποτε εἰς τὸν
 τυπωμένον μου, ἢ νὰ ἔτρεξε κατένα με-
 γάλον σφάλμα, ἢ διαφορὰ εἰς τὴν ἐν-
 νοίαν, νὰ καταδεχθῆτε νὰ μοῦ τὸ σημειώ-
 σετε, ἢ ἀντιγράφοιτάς μου τὰ ὅσα χρει-
 ᾶζονται διορθώσεως, ἢ κάνοιτάς μου τε-
 λείαν τὴν καλοσύνην, μὲ τὸ νὰ μοῦ
 στείλετε τὸ χειρόγραφον, ὅπου ὑπόσχο-
 μαι νὰ ἐπαναστρέψω προθύμως εἰς τὸν
 ἀποστείλαντα, ὁποῖος ἡμπορεῖ ἀσφαλῆ
 νὰ ἐββαιωθῇ, ὅτι καθὼς αὐτὸς θέλει συ-
 νεργήσῃ μὲ τιμὴν τοῦ εἰς τὴν κοινὴν ὠ-
 φέλεια, ἔτιζι θέλει μὲ κάρην καὶ παρτο-
 τινὼν τοῦ ὑπόχρεων. Ὑγιαίνετε εὐτυ-
 χέστατοι.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ἐν Κίνα αἱ ἐφημερίδες ἦσαν γνωσταὶ ἀπὸ
 τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων. Ἐν Εὐρώπῃ ὁμοῦ
 τὸ πρῶτον ἐξεδόθη ἐν Βενετίᾳ τὸ 1605
 τοιαύτη, καὶ ὠνομάσθη Γαζέτα, διότι Γα-
 ζέτα ἐκαλεῖτο τὸ νόμισμα (5 λεπτῶν ἀ-
 ξίας) ἀντὶ τοῦ ὁποῖου ἐπωλεῖτο ἕκαστον
 φύλλον. Ἐν τῇ Γαλλίᾳ πρῶτος ἐξέδωκεν
 ἐφημερίδα, χειρόγραφον κατ' ἀρχάς, ὁ ἰατρὸς
 Θεόφραστος Ῥενωδότος πρὸς τέρψιν τῶν
 ἀσθενῶν του, ἀλλὰ κατὰ τὸν Ἀπρίλιον τοῦ
 1631 ἔλαβε τὴν ἄδειαν διὰ Β. Διατάγμα-
 τος νὰ ἐκδίδῃ τοιαύτην ἐντυπον. Ἀργότερα
 Δουδοβίκος ὁ 10^{ος} διέταξε νὰ ἐκδίδωσιν ἐφη-
 μερίδα ἰδίαν δι' αὐτὸν καὶ τοὺς ἀπογόνους
 του. Ὁ δὲ Λορέτος ἐξέδιδε τὴν ὑπ' αὐτοῦ
 κληθεῖσαν Ἱστορικὴν Μοῦσαν, ἐν ᾗ ἔγραφε
 ποιήματα πρὸς τὴν Δούκισσαν Λογγεβίλην.

Ὁ ἰατρὸς Πιέρν ἀπῆντησέ ποτε καθ'
 ὁδὸν κύνα, οὔτινος ὁ εἰς τῶν ποδῶν ἦτο
 τεθλασμένος· ἔλαβε παρ' αὐτῷ τὸν κύνα
 καὶ μετὰ πολλῆς φροντίδος νοσηλεύσας ἐθε-
 ράπευσεν αὐτόν. Ὁ κύων ἐντελῶς ἰαθεὶς,
 ἀγνωμονῶν ἐγένετο ἄφαντος, ὁ δὲ ἰατρὸς
 πρὸ πολλοῦ εἶχε λησμονήσῃ τὸ γεγονός

τοῦτο. Πρωίαν τινὰ ὁμῶς ἐξερχόμενος τῆς εἰκίας του, ἀπήντησε πρὸ τῆς θύρας αὐτῆς τὸν παρ' αὐτοῦ ἰαθέντα κύνα σύροντα ἐκ τοῦ ὠτός ἕτερον κύνα, ὅστις ἦτο χλωρὸς κατὰ τὸν πόδα· ὁ ἱατρὸς ἐμειδίασεν ἀναγνώρισας ὅτι ὁ ἀγνώμων κύων δὲν ἦτο καὶ ἐπιλήσιμος.

Ὁ ἀνδριαντοποιὸς Πραξιτέλης εἶχε δώσει τὴν αἰδειαν εἰς τὴν περιβόητον ἑταίραν Φρύνην νὰ ἐκλέξῃ καὶ λάβῃ ἓν ἐκ τῶν ἔργων του. Ἀλλ' ἡ Φρύνη δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκλέξῃ, καθόσον ἕκαστον ἔργον ὑπέθετεν ἀνώτερον τοῦ ἄλλου, διὸ ἐμνηχανεύθη τὸ ἐξῆς στρατήγημα.

Κατὰ παραγγελίαν αὐτῆς, ἐνῶ ὁ Πραξιτέλης ἦτο πλησίον τῆς, ἡ ὑπηρετρία ἀνήγγειλε μετὰ τρόμου ὅτι πυρκαϊὰ ἀπετέφρωσε τὴν οἰκίαν τοῦ ἀνδριαντοποιοῦ.

— Οἴμοι! ἀναφωνεῖ ἀμέσως ὁ Πραξιτέλης· ἀπώλεσα τὰ ωραιότερα τῶν ἔργων μου· ἄς δράμω, ἵσως σώσω τὸν Σάτυρον καὶ τὸν Ἑρωτὰ μου. Καὶ ἀνηγέρθη ἐν σπουδῇ.

— Ἡσύχει, Πραξιτέλες, οὐδὲν συμβαίνει, διέκοψεν αὐτὸν ἡ ἑταίρα· τοῦτο ἐπενόησα, ἵνα μάθω τίνα τῶν ἔργων σου ἐκτιμᾷς πλεיותרον.

Ἡ ἐφημερίς τῆς ἐν Ἀφρικῇ Κωνσταντίνας ἀναφέρει τὸ ἐξῆς φιλάνθρωπον, ὅπερ ἀποδεικνύει ὅτι ἡ ἀληθὴς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπη δὲν διακρίνει φυλὴν, δὲν ἐξετάζει ἔθνος, δὲν ἐρωτᾷ θρησκείαν, ἀλλὰ τὸν κατ' εἰκόνα τοῦ δημιουργοῦ ὁμοίως πλασθέντα ἔλεει.

Κατὰ τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων τοῦ προπαρελθόντος ἔτους, πενιχρὰ γυνὴ αὐτόχθων ἐκάθητο πρὸ τοῦ Λιθυκοῦ ἀρχείου, ἔχουσα ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς δύο βρέφη, τὰ ὅποια ἤθελε νὰ γαλακτοτροφῇ· ἀλλ' ἡ ἄκρα τῆς ἐνδείας καὶ τὰ ἀσκεπῆ καὶ στεγνὰ στῆθη τῆς ἐμαρτύρουν ὅτι τὰ ταλαίπωρα τέκνα τῆς δὲν ἤλπιζον τροφήν, διότι οἱ πόροι τοῦ γάλακτος τῆς μητρὸς ἦσαν ἐστερευμένοι. Διαβαίνουσα δὲ ἐκεῖθεν εὐπρεπῆς κυρία ἐκ τοῦ γένους τῶν κατακτητῶν γάλλων, μήτηρ οὖσα καὶ αὐτὴ, εὐσπλαγχνίσθη τὴν

κατάστασιν τῶν πεινῶντων ἐκείνων ἀθώων βαρβάρων πλασμάτων, καὶ λαβοῦσα διαδοχικῶς ἀνὰ ἓν αὐτῶν τὰ ἐθήλασε. Μετριοφρονοῦσα δὲ διὰ τὴν εὐγενῆ ταύτην πράξιν, ἔστρεψε τὸ πρόσωπον πρὸς τὸν τοῖχον, διὰ νὰ μὴ γνωρισθῇ ἀπὸ τοὺς περικυκλοῦντας καὶ θαυμάζοντας αὐτὴν Ἀραβας.

ΠΟΙΗΣΙΑ.

Η ΚΟΡΗ ΚΑΙ Ο ΚΟΡΟΣ.

I

— Πόσας διηλθον ῥοδινὰς
Πλησίον σου ἐσπέρας! . .
Ἐχει ἡ ζωὴ ὥρας τινὰς
Καὶ ἔχει ἡ νύξ ἀστέρας.

II

— Τὸν θάνατον καταφρονεῖς
Καὶ τῆς ζωῆς ἐράσσαι·
Ὅταν εὐφραίνωνται θρηνεῖς,
Ἄν κλαίουν ἀκροᾷσαι.

Εἰς τὴν σκοτίαν θέλεις φῶς,
Σκιάς εἰς τὴν ἡμέραν.
Θέλεις νὰ μ' ἦσαι ἀδελφός,
Ἐνῶ ποθεῖς ἑταίραν.

Ὅταν σὲ λέγω — Σ' ἀγαπῶ
Σιωπηλὸς μὲ βλέπεις,
Καὶ ὅταν πάλιν σιωπῶ,
Νὰ λέγω μὲ προτρέπεις.

Ἄν σὲ θωπεύω μ' ἀπωθεῖς,
Ἄν ἡρυχάσω κλαίεις,
Ἄν σὲ καλῶ δὲν μὲ ποθεῖς,
Καὶ ἂν κρυβῶ ἐκπνέεις.

Ὅταν λαλῶ δὲν ὁμιλεῖς,
Ἄν σὲ φιλῶ χασμαῖσαι,
Ὅταν κοιμῶμαι μὲ λαλεῖς,
Ὅταν ποθῶ κοιμᾷσαι . . .